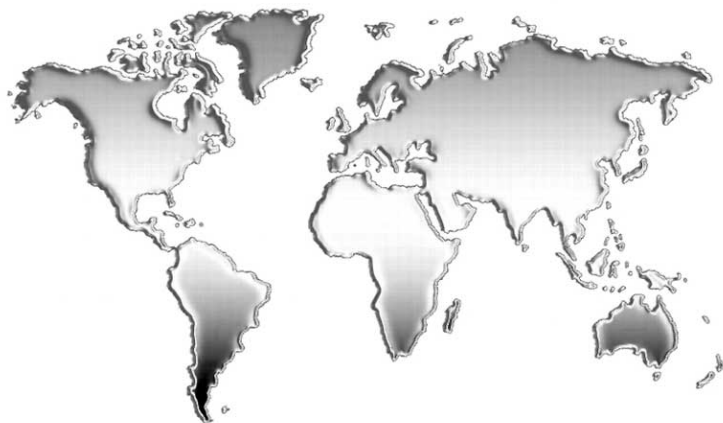

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Prvo tromjesečje 2026.
JUŽNOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjüre Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Cvita Gojević

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovo tromjesečje posjetit ćemo Južnopacifičku diviziju, koja nadgleda rad Adventističke crkve u devetnaest zemalja: Američka Samoa, Australija, Cookovo Otočje, Fidži, Francuska Polinezija, Kiribati, Nauru, Niue, Nova Kaledonija, Novi Zeland, Papua Nova Gvineja, Pitcairn, Salomonovi Otoci, Samoa, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Vanuatu te Wallis i Futuna. To područje svijeta dom je za 45,5 milijuna ljudi, uključujući 824.647 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 55 ljudi.

Dio posebnog dara prikupljenog posljednje subote u tromjesečju namijenjen je četirima projektima u Wallisu i Fortuni, Papua Novoj Gvineji, Salomonovim otocima i Vanuatu.

Želite li oživiti vašu subotnju školu, nudimo vam slike i druga gradiva koja idu uz svako iskustvo. Možete preuzeti i pdf inačicu na engleskom jeziku s činjenicama iz misije i djelatnostima iz Južnopacifičke divizije na bit.ly/sid-2026. Pratite nas i na Facebooku: facebook.com/missionquarterlies.

Također možete preuzeti englesku inačicu *Vijesti iz svijeta* u pdf formatu na bit.ly/adultmission, kao i videozapise Mission Spotlight na bit.ly/missionspotlight.

Hvala vam što ohrabrujete ljude da misle na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Dar trinaeste subote u ovom tromjesečju poduprijet će četiri projekta u Južnopacifičkoj diviziji

- ◆ Izgradnja središta utjecaja, Otok Wallis.
- ◆ Adventistička škola za različite službe Omara, Kainantu, Papua Nova Gvineja.
- ◆ Dječji zdravstveni projekt, Salomonovi Otoci.
- ◆ Dječji zdravstveni projekt, Vanuatu.

3. siječnja 2026.

Moj potpuno novi život

Nova Kaledonija

“Mama, molim te, možemo li se sutra vratiti?” upitala su nas s velikim osmijehom naša dva najmlađa djeteta.

Bio je to naš prvi put na adventističkom sastanku. Pozvala nas je naša prijateljica, a mi smo došli iz pristojnosti. Našli smo pozivnice u našem sandučiću, ali nismo namjeravali doći. Prije nego što smo napustili kuću, moj muž Bruno i ja rekli smo jedno drugome: “Samo ćemo otići tamo i poslušati. To je sve.”

Ali dogodilo se nešto neočekivano.

Naša su djeca vidjela svoje prijatelje na sastanku, te su čak i sklopila neka nova prijateljstva. Jako su se zabavili!

Nakon sastanka ostali smo piti topli biljni čaj i razgovarati s ljubaznim ljudima. Govorili su nam kako je Bog promijenio njihove živote te su nas pozvali da ponovno dođemo.

Kako su dani prolazili i kako smo dolazili na sve više sastanaka, naša su djeca govorila da im se sviđaju pastorove propovijedi. Ponekad je izgledalo kao da nisu slušali, ali su uvijek imali nešto za reći o onome što su naučili. Stvarno su uživali u razgovorima kako je Bog stvorio svijet i sve prekrasne pojedinosti u prirodi. Ja sam također bila dirnuta. Zbor je pjevao snažne pjesme koje su mi tjerale suze na oči. Pastor nam je uvijek govorio da ne vjerujemo u nešto samo zato što je on to rekao. Htio je da mi proučavamo Bibliju i učimo iz Božje riječi sami. To mi se svidjelo.

Iako sam išla u crkvu i često se molila, ono što smo ovdje učili činilo se puno drukčije i na neki način posebno.

Jednog dana, tijekom drugog tjedna sastanaka, pastor je upitao želi li se tko krstiti.

Na naše veliko iznenađenje, naš je sin rekao: "Mama, tata, želim se krstiti!"

Bili smo iznenađeni. I dok smo još pokušavali sve razumjeti, njegovo je mlado srce bilo uzbuđeno što je upoznao Boga.

Rekla sam mu da krštenje nije kao kupnja čokolade, već da je to jako važna odluka. Ali shvatila sam da ja ne poznajem njegovo srce kao što ga Bog zna.

Bog je radio i na mojem srcu, ali ja se nisam osjećala dostojnom. Kad je pastor ponovno pozvao sve koji se žele krstiti, htjela sam ustati, ali se nisam mogla pomaknuti. Nisam se osjećala dovoljno "čistom".

Te sam se noći molila i plakala sama. "Gospodine, što da činim? Želim se krstiti."

Dok sam tako razgovarala s Bogom, osjetila sam mir i znala sam da sam spremna.

Sljedećega jutra spakirala sam posebnu bijelu haljinu i ručnik u torbu. Poljubila sam muža na odlasku, dok je s naše starije četvero djece odlazio na izlet brodom. A zatim sam otišla s našim najmlađim sinovima, nećakinjom i nećakom.

Sjedila sam sama na sastanku, suze su tekle niz moje lice. Stariji je par to primijetio i ljubazno mi prišao.

"Ja ću se krstiti", počela sam, "ali nitko u mojoj obitelji to ne zna."

Dali su mi veliki, topli zagrljaj. Osjećala sam se bolje.

Ustala sam se kad je pastor pozvao one koji žele biti kršteni. Hodala sam naprijed plačući, ali ne od tuge. Moje srce bilo je puno Isusove ljubavi. Moja su djeca skakala od sreće kad su me vidjela na krštenju. Čvrsto su me zagrlila nakon što sam izašla iz vode.

Daleko na oceanu, moj je muž osjetio nešto u svojem srcu. Nisam mu rekla za svoju odluku, ali on se okrenuo prema svojim sinovima i rekao: "Vaša se mama krštava."

Od toga sam dana rasla u vjeri.

Uživala sam ići u crkvu i proučavati Bibliju u subotnjoj školi. Nadam se da će se cijela moja obitelj jednoga dana odlučiti krstiti.

Zahvalna sam Isusu za muža kojeg mi je dao. On mi ne priječi da svetkujem subotu. Nedavno sam ga pitala: “Kako se ti osjećaš u vezi s Bogom?”

Rekao je: “Osjećam se kao kršćanin. Vjerujem u Isusa i tvoja me vjera ohrabruje.”

Sada pokušavam živjeti na način da drugima pokažem tko je Bog — kroz moje riječi, djela i ljubav.

Vaš dar trinaeste subote imat će dugotrajni utjecaj na živote ljudi poput Hyacinthe. Pomoći će osnivanju središta utjecaja u Wallisu, koji će adventistima omogućiti izgradnju mostova razumijevanja i prijateljstva s ljudima na području Misije Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Novu Kaledoniju na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

10. siječnja 2026.
Bog mojega djeda
Nova Kaledonija

Stanislas je odrastao u kršćanskom domu bogatom kulturom, vjerom i tradicijom. Bio je drugi od osmero djece, i njegov život je od najranije dobi bio ispunjen sjećanjima na ljubav i ritam obiteljskog života. Ali tragedija ih je pogodila kad je njegov otac poginuo u prometnoj nesreći. U to je vrijeme Stanislasova majka bila trudna s najmlađim djetetom.

Budući da se nije mogla sama brinuti za djecu, poslala ih je da žive kod bake i djeda. U kući bake i djeda Stanislas je svjedočio dubokoj duhovnoj obnovi. Svakoga jutra probudio bi se uz nježan miris svijeće i prizor njegove bake i djeda na koljenima u molitvi. Njegov djed, predani vjernik, posvetio je svoj život službi Bogu.

Ipak, čak i kao maleni dječak, Stanislas se pitao: *Ako je Bog dobar, zašto netko poput mojega djeda, koji toliko voli Boga, toliko pati?* Ta tiha sumnja je još rasla u godinama koje su slijedile.

Do vremena kad je došao u svoje tinejdžerske godine, Stanislas je odlutao od svojih korijena. Počeo je pušiti, piti i na kraju čak i krasti. Ono što je krenulo kao sitna pobuna, dovelo je do opasnog svijeta kriminala. Bio je uključen u provale, krađe automobila i prodaju droge. Ulice su ga naučile drukčijim pravilima, onima koja kažu: "Samo najjači opstaju."

Ipak, sve se promijenilo jedne noći. Pijan, i za volanom ukradenoga automobila, Stanislas je odjednom čuo glas u svojem srcu: "Što to činiš? Želiš li da ovako završi tvoj život?"

Potresen, znao je da ne može nastaviti živjeti na takav način. Sljedećega jutra odlučio je pobjeći iz kriminala i krenuti ispočetka.

Vratio se u rodni grad kako bi započeo ispočetka. Nije bilo lako. Trebala mu je godina i pol, ali Stanislas je bio odlučan. S osamnaest godina pridružio se vojsci, završio vojnu obuku i na kraju pronašao stalan posao.

Kasnije je upoznao djevojku te su njih dvoje započeli svoj zajednički život. Imali su dvoje djece i neko vrijeme sve je išlo dobro. Ali stare rane i nerazriješena bol počele su izlaziti na površinu, stvarajući napetosti u njihovoj vezi. Na kraju se par razišao.

Nedugo nakon toga ženin je otac nazvao Stanislasa i zamolio ga da njegovoj kćeri da još jednu priliku. Pristao je, ne znajući što da očekuje.

Žena je odrasla u adventističkoj obitelji. I iako se odmaknula od crkve, nastavila je čitati Bibliju svakoga dana. Jednoga dana mu je rekla: "Želim se vratiti u crkvu."

Stanislas je odgovorio: "Zašto da ne? Pokušao sam sve ostalo, možda je vrijeme da sada pokušam s Isusom."

Ona je počela ići u crkvu subotom, dok je on počeo ići u crkvu nedjeljom. Ponekad mu se ona pridružila, ali on nikada nije išao s njom. Ipak, primijetio je da se nešto promijenilo. Ona je bila smirenija i sretnija. U njoj je postojao mir koji on nikako nije mogao objasniti.

Jednoga dana odlučio ju je pitati: "Zašto ti provodiš cijeli dan u crkvi? Moje bogoslužje traje samo nekoliko sati."

Ona se nasmiješila i rekla: "Dodaj sa mnom. Shvatit ćeš."

Pristao je, i ta prva subota u njezinoj crkvi bila je prekretnica. Poruka je dotaknula njegovo srce na njemu neočekivan način. Još uvijek nije u potpunosti razumio Isusa, ali nešto se pokrenulo u njemu.

Pastor ga je pozvao da počne proučavati Bibliju. Stanislas je prihvatio.

Kako je otvorio Bibliju, počinjao je nalaziti odgovore na pitanja koja su ga progonila još od djetinjstva. Slika Boga, koja je bila oštećena sumnjom, polako se počela popravljati. Shvatio je da mu isti glas koji je čuo godinama prije, u onom

ukradenom autu, sada ponovno govori, ovaj put kroz Sveto pismo.

Jedne večeri nakon proučavanja okrenuo se svojoj ženi i rekao: "Mislim da sada imam vjeru. Napokon mi je jasno što to znači vjerovati."

Nedugo nakon toga bili su vjenčani i kršteni zajedno.

Dvije godine poslije, Stanislas se upisao na adventističko sveučilište na Fidžiju, gdje je stekao diplomu iz teologije. Danas je pastor u Novoj Kaledoniji, na istom otoku gdje je njegovo putovanje i započelo.

Ali sada služi Bogu svojega djeda, ali ne kao dio predaje, već iz ljubavi i osobnog odnosa s Kristom.

Vaš dar trinaeste subote imat će dugotrajan utjecaj na živote ljudi poput pastora Stanislasa Wenegueia. Pomoći će osnivanju središta utjecaja u Wallisu, koji će adventistima omogućiti izgradnju mostova razumijevanja i prijateljstva s ljudima na području Misije Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Novu Kaledoniju na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za to iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

17. siječnja 2026.

Životna prekretnica

Nova Kaledonija

Draikolo živi na tropskom otoku Lifou, koji pripada francuskom području Nove Kaledonije, na sjeveru Pacifičkog oceana. Draikolo dolazi iz malog seoskog plemena po imenu Hnathalo, i najmlađi je od dvanaestero djece rođenih u velikoj, brižnoj kršćanskoj obitelji.

Draikolo je od malih nogu išao u crkvu i slijedio vjerske predaje. Ipak, kako je dolazio u svoje tinejdžerske godine, nešto se promijenilo. Svjetovni užici i utjecaji prijatelja počeli su ga vući u drugom smjeru. Tijekom srednje škole počeo je donositi odluke za koje je znao da su u Božjim očima krive. Draikolo se druge godine ispisao iz škole i polako počeo upadati u život ovisnosti.

Počeo je pušiti cigarete i kanabis te piti alkoholna pića. Ono što je krenulo kao znatiželja, ubrzo se pretvorilo u način življenja. Njegovi dani bili su ispunjeni svjetovnim užicima, a njegove noći bile su zamagljene kajanjem. Što je više pokušavao popuniti prazninu u svojem srcu, to se izgubljenije osjećao. Duboko u sebi Draikolo je znao da mu nešto nedostaje.

Kao odrasla osoba pridružio se jednoj skupini za proslavljanje Boga. Nije bio siguran što je tražio, ali je znao da treba nešto više od onoga što mu svijet može pružiti. Vjerovao je ljudima, a oni su ga iznevjerili. Sada je htio pokušati vjerovati Bogu.

Jedne nedjelje nakon bogoslužja, Draikolo se počeo raspitivati za Bibliju. Potrajalo je neko vrijeme, ali ju je napokon pronašao i počeo je čitati. Isprva nije baš u potpunosti razumio što je čitao, ali ga je nešto nastavilo vući prema nepročitanim stranicama. Htio je znati više o Isusu.

Što je više čitao, to je više tražio. Počeo je govoriti o Isusu drugima, iako takva tema nije uvijek bila dobrodošla. Jednoga dana ga je učitelj čak istukao kad je pitao pitanja o Bibliji, ali čak ni to ga nije zaustavilo. Kod kuće je nastavio čitati Božju riječ, tražeći istinu.

A onda se jednoga dana dogodilo nešto neočekivano. Jedan ga je član obitelji, koji je bio adventist, pozvao na niz predavanja.

Draikolo je odlučio otići, i ta je odluka promijenila njegov život.

Tijekom predavanja čuo je poruke izravno iz Biblije — jasne, moćne i pune ljubavi. Upoznao je Isusa kao osobnog Spasitelja, a ne kao nekog dalekog lika iz djetinjstva. Saznao je istinu o suboti te ju je počeo držati kao sveti dan odmora, baš kao što je to Biblija govorila.

Draikolo je osjetio rad Svetoga Duha na njegovom srcu, zovući ga da ostavi svoj stari život i da u potpunosti počne slijediti Krista. Uz podršku ljubaznih pastora i vjernika crkve, odlučio je u potpunosti predati svoj život Kristu.

Dana 19. lipnja 2019. bio je kršten. Bio je to dan slobode.

Ali putovanje nije završilo tamo. Godine ovisnosti uzele su svoj danak nad Draikolovim tijelom i umom. Još je uvijek bio na liječenju, još je uvijek hodao na putu ozdravljenja. Ipak, nešto je bilo drukčije: sada Draikolo nije hodao sâm.

Bog ga nije samo izbavio od ovisnosti, već mu je i oprostio. Slomio je lance koji su ga tako dugo držali. Ono što se činilo nemogućim, napokon je postala stvarnost. "Sve je to nemoguće ljudima", rekao je, "ali moguće je s Bogom."

Danas mladić koji je nekada ovisio o drogama, ovisi o Božjoj riječi. On čita svoju Bibliju svakoga dana, a njegova je najveća radost dijeliti Radosnu vijest s drugima, pogotovo s onima koji prolaze iste borbe s kojima se i on nekoć borio.

Njegov život ima novi smjer. Njegovo srce ima novi cilj. A njegovo životno geslo kaže sve: "Vjeruj Bogu!"

Hvala vam na darovima trinaeste subote koji će imati dugotrajan utjecaj na živote ljudi poput Draikola. Pomoći će osnivanju središta utjecaja u Wallisu, koji će adventistima omogućiti izgradnju mostova razumijevanja i prijateljstva s ljudima na području Misije Nove Kaledonije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Novu Kaledoniju na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

24. siječnja 2026.

Gdje nema neuspjeha

Vanuatu

Moje ime je John i ja dolazim s malenog otoka naziva Maskelyne, na obali Vanuatua. Vanuatu je mali otok-država na jugu Pacifičkog oceana. Odrastao sam okružen svjetlucajućim morem i bujnim prašumama.

Išao sam u školu kao i ostala djeca, ali nisam uživao. Nisam bio dobar učenik. Zapravo, ja sam dobivao najgore ocjene u razredu. Moj je otac znao da ne volim školu, ali je i dalje imao jednostavan san za mene. Govorio je: “Samo završi šesti razred. Nauči pisati i čitati svoje ime. To je dovoljno.”

Nikada neću zaboraviti jedan dan u šestom razredu. Pisali smo test. Učiteljica je pogledala moj test i uzdahnula: “Nikad se nećeš promijeniti, John”, rekla je. “Samo trošiš novac svojih roditelja. Ne pokazuješ baš nikakav napredak.” A zatim je bacila moje knjige kroz prozor i rekla ostalim učenicima da mi se smiju. Morao sam istrčati van po svoje knjige dok su svi gledali.

Taj trenutak slomio je nešto u meni. Osjećao sam se bezvrijedno. Ali nešto duboko u meni reklo mi je da ne odustanem.

Kasnije te iste godine, jedan se učenik našalio: “John, kad padneš na svim ispitima i ostaneš ovdje na otoku, zaposlit ću te da mi pecaš ribe.” Nasmijao sam se, ali sam znao da ne želim živjeti takav život. Htio sam nešto više.

Jednog dana mi je moj stariji brat, koji je postao adventist, dao da naučim biblijski redak: “Sjeti se da svetkuješ dan subotnji.” (Izlazak 20,8) Taj je redak promijenio nešto u meni.

Kad sam imao trinaest godina, adventistički je pastor održavao evanđeoske sastanke na našem otoku. Prisustvovao sam sastancima, i njegove su se riječi urezale duboko u moje srce. Odlučio sam se krstiti. Prije krštenja pastor se pomolio: “Bože, molim Te, iskoristi ovog mladića u Tvojoj službi.”

Nakon što je moj otac preminuo, život je postao teži. Ali moja mi je crkvena zajednica pomogla. Tako sam i ja njima počeo pomagati radeći različite sitnice, kao što je plijevljenje crkvenog vrta ili zvonjava crkvenog zvona. Nakon toga postao sam đakon, a onda i starješina crkve.

Godine 2001. preselio sam se na drugi kraj Vanuatua. Pridružio sam se Adventističkoj crkvi i postao dio skupine za pjevanje. Dijelio sam svoju vjeru kroz glazbu. Pjevanje je postao moj način propovijedanja. Nisam bio neki govornik, ali kad sam pjevao, osjećao sam se živim.

Jednoga dana sam se vratio na svoj otok. Pastor koji je tamo radio pozvao me je da prisustvujem nizu predavanja. Svake večeri pjevao sam himne. Jednog popodneva zamolio me da posjetim grob Normana Wilesa, misionara koji je prvi donio adventnu vijest na naše otoke.

Dok sam stajao kraj groba, molio sam se: “Bože, i ja želim biti misionar.” Nisam baš znao što je to misionar, ali sam htio pomoći ljudima da upoznaju Isusa.

Nakon toga imao sam san. Sanjao sam da Bog želi da idem do Torresa, skupine otoka na kojoj nije bilo adventista. Nisam imao novca i nisam tamo poznavao nikoga, ali sam se molio: “Bože, ako želiš da idem tamo, molim Te, nađi načina.”

I Bog je odgovorio! Na otocima sam proveo sedam godina, gradeći nova prijateljstva i osnivajući nove crkve.

Godinama kasnije, na koncertu na Malekula, vidio sam svoju staru učiteljicu, onu koja mi je bacila knjige kroz prozor. Došla je do mene sa suzama u očima, pružila mi lubečnicu i rekla: “Oprosti mi za ono što sam ti rekla.” I ona je u međuvremenu postala adventistica!

I dalje sam starješina crkve. I nastavljam širiti Božju ljubav i osnivati nove crkve. Možda nisam bio uspješan u školi, ali Bog je imao nakanu za mene.

Bog nam kaže u Bibliji: “Jer, znam što sam vam namijenio — kaže Bog — blagostanje, a ne nesreću. Osigurat ću vam budućnost kakvoj se nadate.” (Jeremija 29,11)

To je pravo obećanje za mene. A vrijedi i za vas!

Vaši darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će dječjim zdravstvenim projektima na Salomonskim Otocima i Vanuatu. Hvala na vašim velikodušnim prinosima!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Vanuatu na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

31. siječnja 2026.

Životna služba za Boga

Fidži

Moape ustaje sa suncem. Čak i sa sedamdeset i sedam godina njegov je običaj ustajanja ostao isti: stopala na pod prije zore, tiha molitva, a onda ravno za radni stol.

“Volim biti prvi na poslu”, govori on s osmijehom. “Bog zaslužuje moje najbolje sate.”

Moape je odrastao na surovoj obali Ra, na Fidžiju. Njegov otac, pastor, naučio ga je krpati ribarske mreže, mesti crkveni pod te pozdravljati svakog susjeda po imenu. “Gledao sam oca kako služi ljudima”, prisjeća se Moape. “Mislio sam da tako želim provesti svoj život.”

Školski su ga dani odveli na sveučilište Fulton, kampus na brežuljku na kojem su stabla fangipanija zasjenjivala staze. Studirao je, molio se i okretao teške valjke u studentskoj tiskari. Tinta mu je uprljala prste, ali je nada ispunila njegovo srce.

Jednog petka kleknuo je pokraj drvene propovjedaonice u crkvi i zamolio Boga za suradnika u službi. “Pošalji mi ženu koja voli Tebe,” šapnuo je.

Bog mu je odgovorio. Oženio je Mere, ljubaznu djevojku s kojom je odgojio tri kćeri. Par je obećao da će slijediti Boga gdje god da ih vodi.

Prvi je zadatak bio u Transpacifičkoj tiskari u Suvi. Moape je utovarivao papir u zoru, podešavao stroj i gledao kako evandeoske knjižice izlaze u pravilnim hrapama.

Kad je upravitelj čuo da Moape sanja da postane pastor, odmahnuo je glavom.

“Ostani uz tisak”, nagovarao ga je. “Svaka stranica koju otisneš može otići dalje nego bilo koja propovijed.”

Te su riječi duboko dirnule Moapea. “Shvatio sam da čak i tih čovjek poput mene može i dalje širiti nadu”, kaže on.

Moape je devet godina radio u tiskari. Njegov ga je težak rad vodio kroz promaknuća od poslova sa strojem, preko poslovođe, pa sve do financijskog službenika. Svaki korak osjetio se kao Božji tihi poticaj naprijed.

Godine 1978. strojevi su utihnuli. Sindikat je zatvorio tiskaru i zamolio Moapea da vodi financije na Sveučilištu Fulton. Obitelj je spakirala svojih nekoliko kutija koje su imali i odvezla se u planinu, očekujući urednu kuću na kampusu. Ali, umjesto toga, dočekala ih je koliba istrošena vremenom, s krovom koji prokišnjava i zidovima koji se ljušte.

Mere je briznula u plač. “Hajdemo se vratiti u Suvu”, molila je.

Moape je ovio svoje ruke oko njezinih ramena. “Nismo ova-mo došli zbog udobnosti”, rekao je nježno. “Ovdje smo zbog Gospodina.”

Par je ribao, bojio i popravljao kolibu, dok sunce nije zaplesalo na čistim zidovima. S vremenom je koliba postala mjesto za važne goste. “Bog je pretvorio našu najgoru kuću u najbolju”, govori Mere s osmijehom.

Godine su prolazile. Studenti su dolazili po savjete, djeca su se igrala ispod stabala manga, a Moape je vodio knjige do zadnje decimale.

Jednog poslijepodneva došao je bivši student s Tahitija u novom odijelu.

“Započinjem posao”, objavio im je. “Pomozite mi da ga vodim, i ja ću vam dati tri puta veću plaću, novi automobil i novi dom.”

Ponuda je bila sjajna, ali Moape nije oklijevao. Podigao je svoj pogled i odgovorio odlučno: “Već sam odlučio služiti Bogu sve dok ne odem u mirovinu. Novac to ne može promijeniti.”

Posjetitelj je uzdahnuo i već sljedećeg dana napustio Fidži.

Trenuci kao što je bio taj ojačali su Moapeovu vjeru. “Svaka kušnja natjerala me da se jače oslonim na Boga.” Dne-

vna mu je molitva bila kao sidro, rano ujutro pokraj prekrasnog stabla, u podne u praznoj učionici, i navečer sa svojom obitelji oko male petrolejske svjetiljke.

Na kraju, nakon pedeset i dvije godine službe, Moape je zatvorio sveučilišni sef posljednji put i u sumrak otišao kući. Više nije bio onaj hitri mladić koji je tovario papir u Suvi, ali njegov je osmijeh postao veći. Mere ga je dočekala kod vrata, kćeri i unučad tiskali su se iza nje. Kuhali su kasavu, pjevali himne te pričali priče duboko u noć.

Koju preporuku Moape prosljeđuje mlađim naraštajima? Odgovorio je nakon kratke stanke, navodeći biblijski redak koji je naučio kao dječak: "Vjeruj Bogu svim svojim srcem, ne oslanjaj se na vlastiti razum. Što god da radiš, misli na njega, i on će te voditi pravim putevima." (Izreke 3,5.6)

A zatim je dodao svoj jednostavan izazov: "Prvo svakoga jutra izaberi Boga. Možda ćeš početi u staroj kolibi ili bučnoj tiskari, ali On će te nositi točno onamo gdje trebaš biti."

Sunce zalazi nad Ra, bojeći nebo u narančaste i zlatne tonove. Sutra, prije nego što prvi pijetao zakukuriče, Moape će se ponovno ustati, spreman kao i uvijek da bude prvi na poslu za Onoga koji ga je vodio cijelim životnim putem.

Dio darova trinaeste subote prvog tromjesečja 2000. godine pomogao je povećati prostor knjižnice na Adventističkom sveučilištu Fulton. Hvala vam za vaše darove trinaeste subote koji će pomoći dječjim zdravstvenim projektima na Salomonskim Otocima i Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za njegovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

7. veljače 2026.

Bog me nikad nije napustio

Fidži

Moje ime je Sera i ja dolazim s prekrasnog otočja Fidži. Studentica sam druge godine učiteljskog usmjerenja na Adventističkom sveučilištu Fulton. Moje putovanje do današnjeg dana nije bilo nimalo lako.

Odrasla sam u razorenom domu. Morala sam se brinuti o sebi od ranog djetinjstva. Nije bilo nikoga na koga sam se mogla osloniti, nisam imala svoju sigurnu luku. Osjećala sam se kao da mi je život postao bitka u kojoj sam se morala boriti sama. U srednjoj školi počela sam piti i pušiti. Ti su poroci postali moj bijeg, jedina utjeha koju sam poznavala.

Upala sam u istu kolotečinu tjedan za tjednom: posao, plaća i trošenje novca na ono što će me samo povrijediti. Zapela sam u krugu iz kojeg mi se činilo nemogućim izići.

Moje prvo upozorenje dogodilo se kad su me opljačkali dok sam bila pijana. Ali čak me ni to nije zaustavilo. Vraćala sam se istim razarajućim navikama.

A zatim je došla automobilska nesreća.

Ta je noć promijenila sve. Mogla sam umrijeti. Duboko u sebi znala sam da to što sam preživjela nije bila samo sreća. Ta je nesreća bila upozorenje da se spasim.

Dogodilo se to 2018. godine, kad sam došla na Sveučilište Fulton studirati poduzetništvo. Ali nisam mogla prihvatiti ono što sam smatrala čudnim vjerovanjem adventista. Svađala sam se sa svojim profesorima.

Na kraju sam i pobjegla. Mislila sam da će povratak na stari život biti lakši.

Ali nakon nesreće potonula sam u depresiju. Obuzela me je krivnja i samoubilačke misli.

Ipak, čak i u toj tami, postojao je tihi glas. Šapat: "Bit će sve u redu." Nisam to tada znala, ali sad vjerujem da je to bio Sveti Duh.

Nisam čitala Bibliju niti sam išla u crkvu, ali se nikad nisam prestala moliti. Molitva je bila jedino što mi je ostalo. To je bilo jedino vjerovanje koje sam nosila iz djetinjstva: da Bog sluša.

Moja teta i tetak, oboje adventisti, uvijek su mi pokušavali pokazati Božje svjetlo. Kad sam bila mlađa, za blagdane bi nas pozvali na staro imanje Sveučilišta Fulton. Nikada nas nisu tjerovali, samo su nas nježno poticali da istražujemo Božju riječ za sebe.

Gledajući unazad, oni su činili velik dio mog putovanja. Oni su posadili sjeme.

Ispočetka sam se opirala. Moje je srce bilo tvrdo. Ljudi su me zvali "protivnicom adventista". Sjećam se kako sam rekla: "Gdje u Bibliji piše da je *šabat* u subotu?" Nisam to mogla prihvatiti.

Ali polako, kroz biblijska proučavanja, sve je počelo dobivati smisao. Jednog dana pastor me je upitao: "Znaš li išta o drugom Isusovom dolasku?" To me je pitanje protreslo. Bilo je prekretnica. Počela sam na sve gledati drukčije.

Povratak na sveučilište bilo je pravo čudo. Nisam imala ni plan, niti novac, a niti pojam o tome kako platiti školarinu. Samo sam rekla: "Bože, želim se vratiti u školu."

Dan prije nego što sam se vratila, moja sestra i njezin muž su se ponudili da mi plate troškove. Rekli su: "Ne trebaš nam vratiti novac. Samo ti želimo pomoći da kreneš."

Bog je otvorio vrata.

S vremenom se pobrinuo za moj studij, dao mi nove prilike i doveo ljude u moj život koji su me vodili k istini.

A najveće čudo? Odlučila sam se krstiti! Odlučila sam slijediti Boga ne zato što me netko natjerao, nego zato što sam našla istinu.

Nije bilo lako. Duhovni život može biti teži nego život koji sam ostavila iza sebe. Ali vrijedilo je.

Prije sam mislila da mi svijet može dati mir. Ali sada znam da samo Bog može zadovoljiti najveće potrebe srca.

Danas čitam Bibliju više nego ikad prije, molitvu shvaćam ozbiljno i pokušavam podijeliti svoje iskustvo s drugim studentima, posebno onima koji ne znaju za Božju ljubav.

Sveučilište Fulton je više od škole. To je mjesto na kojem studenti poput mene mogu pronaći istinu i svrhu. Ovdje se ne pripremamo samo za uspješne poslove, već i za vječnost.

Ako bih mogla podijeliti jednu poruku, bila bi ova: Nikad ne odustanite od Boga.

Čak i ako padnete, ili izgubite pravi put, ustanite. Nastavite hodati u smjeru u kojem Bog želi da idete.

On nikada nije odustao od mene.

I nikada neće odustati od vas.

Dio darova trinaeste subote četvrtog tromjesečja 2009. godine pomogao je da se izgradi novi kampus Adventističkog sveučilišta Fulton. Hvala vam za vaše darove ovog tromjesečja, koji će podržati dječje zdravstvene projekte na Salomonskim otocima i Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

14. veljače 2026.

Pozvan kroz bol

Fidži

Moje ime je Milo i ja dolazim s prekrasnih Samoanskih otoka u Južnom Pacifiku. Moje odrastanje nije bilo lako. Odrastao sam u domu u kojem je ljubav vrlo često bila skrivena iza boli. Moj je otac bio alkoholičar i mnogo su puta male nesuglasice završavale nasiljem. Sjećam se kako bi povrijedio majku i zbog najmanje sitnice.

Moje sestre, braća i ja odrastali smo okruženi strahom i zbunjenošću. To nije bilo samo teško, to je slomilo nešto u meni.

Kako sam odrastao, često sam postavljao Bogu teška pitanja. "Postoji li budućnost za mene? Ima li moj život svrhu?" Stalno sam ponavljao Bogu da sam spreman slušati i da sam Ga spreman slijediti. Molio sam se, plakao i preklinjao sam za odgovore. Ali osjećao sam kao da Bog šuti. Postao sam jako ljutit i počeo sam kriviti Boga za sve što mi se u životu dogodilo.

Bez obzira na sve, nešto me je i dalje privlačilo Njemu. Počeo sam ići na biblijska proučavanja srijedom i u crkvu subotom. Kroz sve to, moja je majka postala mojom stijenom. Iako je ona prolazila kroz svoju bol, ostala je jaka i uvijek me je poticala da činim što je ispravno. Kad sam bio mlađi, nije mi dopuštala da prisustvujem kampiranjima ili crkvenim aktivnostima, ali dogodilo se nešto neočekivano.

Kad je saznala za kongres mladih 2024. u Samoju, rekla je: "Trebao bi ići." Iznenadio sam se. Rekla mi je da će mi taj kongres promijeniti život i da će me učiniti boljom osobom. Njezine su riječi dotaknule moje srce, i zbog velikog poštovanja prema njoj odlučio sam se prijaviti.

Prije početka kongresa ponovno sam se počeo moliti. Ovo-
ga sam puta zamolio Boga za znak. Trebao sam znati ima li
On stvarno poziv za mene. Tijekom jednog predavanja pre-
davač je pitao ima li nekoga tko se zanima za program jedne
godine u misiji. U tom sam trenutku osjetio nešto snažno u
svojem srcu. Znao sam da je to Bog. Napokon je razgovarao
sa mnom. Prijavio sam se za misijski rad. Shvatio sam da
sve one godine "šutnje" nisu bile odbacivanje. Bog me je pri-
premao.

Ali baš kad se činilo da se sve slaže na svoje mjesto,
dogodila se tragedija. Neposredno prije samog odlaska na Sve-
učilište Fulton na misijsku obuku, preminuo je moj brat. Pro-
veli smo šesnaest godina zajedno, a onda ga odjednom više
nije bilo. Osjećao sam kao da je nož prošao izravno kroz moje
srce. Bio sam slomljen. Izgubio sam nadu. Osjećao sam se
kao da sam podbacio jer nisam bio uz njega. Osjećao sam se
se beskorisnim.

Tada je moja majka ponovno došla do mene. Čak i u svojoj
vlastitoj boli, podsjetila me je na poziv koji je Bog stavio u
moj život. Njezine su mi riječi ponovno dale snagu. Mogao
sam osjetiti kako Sveti Duh djeluje u meni, kako me vodi i
kako me diže kad ja nisam mogao dalje.

Sada želim govoriti svima koji možda prolaze kroz nešto
bolno ili nesigurno. "Nemojte odustati!" Neprijatelj želi da os-
tanete slomljeni, bez nade i izgubljeni. Ali Bog i dalje radi,
čak i u tišini. On vas priprema za nešto bolje. Nastavite se
moliti, nastavite vjerovati i nastavite slušati. Božji poziv mo-
žda neće doći kad ga očekujete, ali kada dođe, prepoznat
ćete ga. I nikada nećete požaliti ako Mu kažete *da*.

Isus je jednom rekao: "Blago progonjenima zbog prave-
dnosti, jer njima pripada Kraljevstvo nebesko." (Matej 5,10)
Držite se za to obećanje. Bog se brine za svoje ljude.

*Dio darova trinaeste subote u prvom tromjesečju 2013. go-
dine pomogao je da se osigura 15.000 Biblija i priručnika za*

proučavanje na južnopacifičkim otocima, kako bi ljudi poput Mila mogli bolje upoznati Isusa. Hvala vam za vaše darove ove trinaeste subote, koji će pomoći u podupiranju projekata dječjega zdravlja na Salomonskim Otocima i na Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

21. veljače 2026.

Dom proslavljanja

Fidži

Moje ime je Alice i ja dolazim sa Salomonskih otoka. Provela sam mnoge godine kao nastavnica u srednjoj školi, ali radim kao samostalna učiteljica i istraživačica. Volim provoditi programe za mlade i dopirati do svoje zajednice. I u svemu što radim nosim duboku zahvalnost za mir koji mi je pomogao oblikovati moju vjeru, a bilo je to u Pacifičkom evanđeoskom centru (PTEC).

Taj centar je više od građevine. To je duhovni dom za mlade ljude iz Pacifika koji dolaze studirati u Suvi, na Fidžiju. Sve je započelo jednim snom.

Ranih 2000-ih naša studentska skupina za proslavljanje selila se s jednog mjesta na drugo svakog vikenda. Koristili smo predavaonice na sveučilištu ili dostupne dvorane u mjestu. Teške glazbene instrumente i ozvučenje prevozili smo takšijima. Ponekad bi vozači naplatili više za dodatni teret. Katkad bismo na kiši, pod kišobranima ili plastičnim navlakama, nosili vaze za cvijeće, stolnjake i pribor.

“Svaka je subota bila izazov”, rekla je jedna sudionica sa smiješkom na licu. “Nikada nismo znali hoće li prostorija biti zauzeta, ili ćemo pokisnuti na putu do tamo.”

Suočavali smo se s mnogim nedaćama: manjak prostora, ograničeno vrijeme korištenja prostora i kišno vrijeme koje je često prekinulo naše programe. No, više od izazova s takvim preprekama, čeznuli smo za mjestom koje bismo mogli zvati svojim, sigurnim, toplim prostorom gdje se mladi adventistički studenti mogu okupljati, rasti i slobodno slaviti Boga.

Crkveni vođe su prepoznali potrebu i molili su se za rješenje. Viđenje je bilo jasno: sagraditi centar u blizini sveu-

čilišta u Suvi. Mjesto na kojem će studenti moći biti ohrabreni, osnaženi i pripremljeni da postanu Kristovi veleposlanici, gdje god da ih njihovi studiji odveli.

Nije bilo lako, ali mnoge ruke i srca učinila su to mogućim. Još se uvijek sjećam imena: pastor Joe Talemaitoga, gospođa Kaufononga, gospođa i gospodin Vakamoce, gospođa i gospodin Senibulu, gospođa i gospodin Barry Ilaisa, gospođa i gospodin Semi Duaiaabe, gospodin Clayton Kuma, gospodin Jone Koroisovau, gospodin Jon Orton i gospodin Bhupen. Svatko je igrao ulogu, bilo to kroz vodstvo, ohrabrenje, ili vjerno darivanje.

A onda je došla prekretnica: dar trinaeste subote trećeg tromjesečja 2006. godine. Vođe adventističke crkve izabrali su naš projekt, a vjernici iz cijelog svijeta darivali su velikodušno. Taj je dar postavio temelj za našu budućnost. Uz njihovu pomoć osigurana je zemlja u ulici Grantham, broj 77, u Suvi. S vremenom je na njoj niknula nova građevina, novi dom za proslavljanje i djelovanje.

Danas je PTEC živahna zajednica vjere. Poznati smo po suvremenom zboru koji donosi radost i poruku kroz glazbu. Naš tim IMPACT redovito posjećuje okolne zajednice služeći im i dijeleći Radosnu vijest. Adventistička studentska udruga (ASA) stvara prostor u kojem mladi mogu rasti i učiti voditi. No više od programa, PTEC čine ljudi. Mnogi su ovdje otkrili svoj poziv. Neki su stekli prijatelje za cijeli život.

Sandra Dausabea sa Salomonovih Otoka svjedoči: "Vrhunac mogega duhovnog života dogodio se u toj crkvi, s obitelji PTEC. To će uvijek biti PTEC. Bog je vjeran i dobar."

U PTEC-u studenti dobivaju potporu na svojem duhovnom putu. Uče voditi, služiti i hrabro dijeliti svoju vjeru. Dobivaju odgovornosti koje ih oblikuju, ne samo kao članove crkve, nego i kao buduće vođe.

Za nas ta zgrada znači više od betona i drva. Ona je živi spomenik vjere, velikodušnosti i zajedništva. Ona je podsjetnik da u ovom poslanju nismo sami.

Zahvaljujemo Adventističkoj crkvi u svijetu. Vaši su darovi stvorili mjesto na kojemu mladi pronalaze smisao i povezanost. Pomogli ste sagraditi više od crkve, pomogli ste sagraditi dom.

Bog nas je obdario različitim darovima. Upotrijebimo ih sa zahvalnošću, poniznošću, dobrotom i srcem za misiju. Da, bit će trenutaka tuge i neuspjeha. Ali neka nas Božja ljubav, poput zlatne niti, sve poveže — i neka Njegovo svjetlo i dalje sja u životima koje dodirujemo, kamo god da idemo.

Dio darova trinaeste subote u trećem tromjesečju 2009. godine pomogao je izgraditi Pacifički evangelički centar (PTEC). Hvala vam na darovima ove trinaeste subote, kojima ćete podržati projekte za zdravlje djece na Salomonskim Otocima i u Vanuatu. Oni će naučiti kako da budu misionari, koristeći veliku dvoranu s 250 mjesta. Hvala vam na velikodušnim darovima.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Salomonske Otoke i Fidži na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

28. veljače 2026.

Od Fidžija do prve crte

Fidži

Sve je počelo s vatrom u mojem srcu — pozivom kojega nisam mogao zanemariti. Godine 2023., nakon što sam podijelio svoju životnu priču na podcastu, vjerovao sam da sam na pragu nečeg velikog. Samo nekoliko mjeseci nakon toga diplomirao sam teologiju, pun nade i želje da služim Bogu kamo god me On pošalje.

Moja prva prijava bila je za mjesto kapelana u misiji Tonge. Kad sam nakon dva tjedna dobio pozitivan odgovor, spakirao sam se s uzbuđenjem i molio sa sigurnošću i vjerujući da je to to: moje prvo službeno misijsko mjesto.

Ali kao što su se vrata brzo otvorila, tako su se i zatvorila. Misija je preispitala svoju odluku i ja im više nisam bio potreban.

Prijavio sam se za misijska mjesta u drugim adventističkim organizacijama, ali nigdje nisam primljen. Osjećao sam se obeshrabreno, nevidljivo i zaboravljeno. Ali onda je jedna tiha riječ mudrosti promijenila sve.

Jedan moj bivši profesor, dr. Tabua Tuima, pogledao me je u oči i rekao: “Počni svoju misiju u Fidžiju, prije nego što iskoračiš u svijet.” Njegove su riječi pustile korijen u mojem srcu.

Nedugo zatim naletio sam na tajnika Fidžijske misije. On me je ohrabrio da pošaljem službeni zahtjev u njihov ured. S poniznim srcem predao sam jednostavan životopis, u kojem sam izrazio želju da služim među domorocima i da radim na području komunikacija.

Krajem ožujka 2024. godine Bog je otvorio vrata koja nisam očekivao. Dodijeljeno mi je mjesto vođe triju crkava u

gradu. Nisam imao neku visoku dužnost niti plaću, samo poziv, željno srce i misiju.

Od prvoga dana suočio sam se s velikim izazovima. Jezična prepreka bila je planina preko koje sam trebao prijeći. Trebao sam brzo naučiti propovijedati, moliti se i služiti na tečnom fidžijskom jeziku. Jednog dana starija žena je priznala: "Neki članovi ne vole što naš novi pastor propovijeda na engleskom jeziku." Drugi su zapitkivali zašto je poslan netko tako mlad. Bile su mi samo dvadeset i dvije godine.

Te su me riječi duboko povrijedile, ali im nisam dopustio da me oblikuju. Ostao sam, molio sam se i bio sam ustrajan.

Moj je raspored bio prepun. Subote su bile maraton: subotnja škola u jednoj, bogoslužje u drugoj i sastanak za mlade u trećoj. Vikendi su bili ispunjeni molitvenim sastancima, programima za mlade i malim skupinama. Ali usred gustog rasporeda dogodilo se nešto predivno: počeo sam razumjeti svoj narod. Njihov jezik postao je i moj. Njihovo povjerenje postala je moja nagrada.

A onda se u svibnju otvorilo novo poglavlje. Bio sam pozvan da vodim naš *Coast to Coast Breakfast* na Hope FM Fidži. Na početku sam bio pun užasa. Mucao sam, bio sam nespretni s opremom i borio sam se s iscrpljenošću zbog služenja do kasno u noć. Negativne poruke dolazile su elektroničkom poštom. Ali nisam odustao. Učio sam. Slušao. I rastao. Polako je moj glas postao poznat, ne samo na Fidžiju, već i po svijetu.

Na radiju sam dijelio svjedočanstva, proučavao biblijska načela, tumačio Bibliju i hrabrio slušatelje. Izvan radijskog prostora borio sam se s vlastitom olujom.

Nisam imao prihoda, a ipak sam nosio teret kako bih pomogao drugima. Plaćao sam školarinu mojoj šesnaestogodišnjoj sestri, a ponudio sam istu mogućnost mojoj sestričnici, koja je zbog siromaštva morala odustati od školovanja. Obćao sam pokriti njihove troškove za tri tromjesečja, vjerujući da će Bog djelovati. Bilo je teško, ali nikada nisam ostao gladan. Moj glavni starješina bi mi ponekad dao prijevoz i

potajno mi ostavio maleni poklon. Nikada nisam zaboravio njegovu darežljivost.

Čak i onaj jedan dan odmora, ponedjeljak, nije bio moj. Proveo sam ga radeći dobrovoljno u domu za starije, moleći se da me Bog pouči poniznosti. I stvarno je to učinio kroz naborane ruke i mudre oči onih kojima sam služio.

Kasnije sam se upisao na osnovni znakovni jezik, pohađajući ga dvaput tjedno sljedećih šest mjeseci. Diplomu sam dobio u studenom 2024., istog mjeseca kad sam platio školarinu za obje djevojke. Bilo je to uistinu pravo čudo.

Danas se nalazim na Istočnoj Javi, u Indoneziji, daleko od doma, a ipak točno ondje gdje me Bog želi. Poučavam engleski na akademiji, usmjeravajući studente prema Kristovom karakteru, tamo gdje Isusovo ime nije dopušteno niti izgovoriti.

Mučim se. Osjećam se sâm. Nema crkve u blizini. Ipak, svakog se dana podsjećam: ovo je moje misijsko polje. Držim se istine da je Isus moj stalni Suputnik, moj najbolji Prijatelj.

Počašćen sam što sam dio inicijative *I will go (Ići ću)*:

- ◆ **Ići ću do moje obitelji:** Bog je odgovorio na moje molitve i oslobodio moju majku od njezine ovisnosti.
- ◆ **Ići ću do mojih susjeda:** Pomogao sam mojoj sestričnici da se vrati u školu.
- ◆ **Ići ću na moj posao:** Ponudio sam svoj glas kako bih služio kroz medije i pisanje.
- ◆ **Ići ću do kraja svijeta:** Sada služim u zemlji gdje ne mogu slobodno izgovoriti Isusovo ime, ali mogu hrabro živjeti.

Ovo je moje putovanje vjere, službe i predaje. Od Fidžija do Istočne Jave, Bog me je vodio na svakom mogućem koraku.

Dio darova trinaeste subote iz ranijih godina pomogao je u podržavanju službi televizije Hope Channel i radija Hope FM u Južnom Pacifiku. Hvala vam na vašem daru trinaeste subote ovoga tromjesečja! Njime ćete podržati projekte usmjerene na zdravlje djece na Salomonskim Otocima i na Vanuatiju.

I Will Go (Ići ću)

Inicijativa *I Will Go* poziv je na potpuno uključanje svih vjernika. To je poziv svakom članu crkve da se učinkovito uključi u dosezanje svijeta za Isusa, koristeći svoje od Boga dane duhovne darove u svjedočenju i službi. Istražite plan *I Will Go* i pronađite svoje mjesto u tom svjetskom pokretu! Posjetite IWillGo.org.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Fidži i Istočnu Javu na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

7. ožujka 2026.

Vraćena nada

Fidži

U srcu Suve, na Fidžiju, klinika Hope stoji kao spomenik promjene. Osnovana kroz potporu dara trinaeste subote, klinika ne nudi samo zdravstvene usluge; ona nudi spas. Za mnoge je to mjesto na kojem slomljena tijela i umorna srca mogu naći oporavak. Jedna od osoba koja je pronašla oporavak bila je 53-godišnja žena po imenu Mereseini.

Godinama se Mereseini borila s visokim tlakom. Posjećivala je liječnike, redovito uzimala preporučene lijekove i slijedila upute. Ali iznosi na tlakomjeru se nisu popravljali. Umor nije nestajao. Njezina je snaga polako nestajala.

“Imala sam osjećaj kao da sam zaglavila”, prisjeća se ona. “Ništa nije pomagalo.”

Jednog dana, nošena znatiželjom i vjerom, Mereseini je ušla u kliniku Hope.

“Nisam znala što očekivati. Samo sam se htjela bolje osjećati.”

U klinici je upoznala osoblje koje nije samo liječilo simptome; oni su je saslušali, ohrabrivali i poučavali. Među njima je bio i dr. Akuila, čija je smirena samouvjerenost Mereseini dala hrabrost. On je objasnio kako prirodna, jednostavna promjena stila življenja može pomoći njezinom tijelu da ozdravi.

“Bez soli, bez mesa, bez prerađene hrane”, rekao je nježno. “Jedite ono što raste iz zemlje. Vaše se tijelo može oporaviti, ali mu je potrebna pomoć.”

Mereseini je klimnula, upijajući svaku riječ. Zvučalo je teško, ali u njoj se probudila nada. Osjećala se viđeno i osjetila je nadu.

Odlučna pokušati, vratila se kući i ispraznila svoju smočnicu. Sol je otišla prva. Izbacila je meso, bijelu rižu, kasavu i taro. Na njihovo je mjesto stavila batat, povrće i druge zdrave namirnice.

A onda je došao pravi izazov. Dr. Akuila je predložio desetodnevni post: samo vodu s limunom kao potporu. Većina bi se ustručavala, ali se Mereseini pogledala u zrcalo i rekla naglas: "Učinit ću to. Ne za druge, već za sebe."

Počela je post tiho, bez žaljenja i prigovora. Za vrijeme svakog obroka otišla bi u svoju sobu, dok su njezina djeca za stolom jela.

"Kuhala sam njihovu hranu kao i obično, ali sam se umjesto jela molila u samoći. Molila sam Boga da mi pomogne proći kroz to."

Dani su prolazili. Njezina su djeca počela zamjećivati.

"Mama, gubiš previše težine. Trebaš jesti."

Nježno je odgovorila: "Hoću. Samo ne još. Skoro sam gotova." Mereseini se osjećala jačom nego mjesecima prije, pa je nastavila.

"Nisam osjećala glad. Nisam osjećala slabost. Čistila sam kuću, hodala uokolo i molila se. Osjećala sam kao da me Bog nosi. Nekad sam znala postiti jedan dan i brojiti sate do trenutka kad ću ponovno moći jesti. Ali ovoga je puta bilo drukčije. Ovoga sam puta imala cilj."

Zadnjeg dana svojeg posta, Mereseini se vratila u kliniku.

Zdravstveno osoblje ju je gledalo u čudu. Ona se smiješila i dala im da joj očitaju rezultate mjerenja. Jedna po jedna osoba joj je provjerila težinu, puls i tlak. Sve je bilo kako treba biti.

"Nisam uzimala lijekove dok sam postila. I od tada ih više nisam trebala."

Mereseini više ne treba piti svoje lijekove. Njezina je prehrana sada njezin slobodan izbor: bez soli, bez mesa, bez prerađene hrane. Jede batate, različito povrće i voće. Promjena je dotakla svaki dio njezinog života.

“Ponovno idem u crkvu. Idem po svoje unuke u školu. Hodam a da ne osjećam umor. Ponovno živim.”

S tihim samopouzdanjem govori ne samo o vlastitom ozdravljenju, već i o lekcijama koje je naučila.

“Moramo mudro birati što jedemo”, kaže ona. “Bog nam je dao hranu da nas liječi, a ne da nam šteti. Ne govorim ljudima što trebaju činiti, ali ja sam to proživjela. Vidjela sam što se događa kad vjerujemo Bogu i brinemo se o svojem tijelu.”

Klinika Hope dala je Mereseini više od informacija — dala joj je novi način življenja. To je put kojim ponosno hoda svaki dan. Njezina životna priča podsjeća nas da pravo ozdravljenje često počinje onda kad smo spremni poslušati, vjerovati i promijeniti se.

“Nada je stvarna”, kaže ona. “I ja sam je pronašla kad sam prošla kroz ta vrata.”

Napomena urednika: Produljeni post se ne bi trebao primjenjivati bez savjetovanja s liječnikom specijalistom.

Dio darova trinaeste subote 2016. godine pomogao je u izgradnji klinike Hope na Fidžiju u koju je išla Mereseini. Hvala vam za darove ove trinaeste subote, koji će pomoći projekte za dječje zdravlje na Salomonskim otocima i na Vanuatu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Fidži na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratak video na YouTubeu s Mereseini na: bit.ly/Mereseini-SPD.
- ◆ Preuzmite slike za njezinu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

14. ožujka 2026.

Širenje Evandjelja u prašumi

Papua Nova Gvineja

Duboko u zelenom surovom srcu Papua Nove Gvineje, mlađić po imenu Andrew čuo je poziv koji će zauvijek promijeniti cijeli njegov život.

Rođen u kršćanskoj obitelji, Andrew je odrastao slušajući iskustva o Božjoj ljubavi. Ali sve se promijenilo jednog dana kad je pastor Tom Carawah stigao u njihovo selo. S nadahnutom porukom o Isusovom drugom povratku i istini o suboti, pastor je potaknuo znatizelju kod mladića. Posjećivao je svaki evangelizacijski sastanak, željan da razumije više o Bibliji i Bogu koji poziva obične ljude da čine izvanredna djela.

Uskoro je Andrew našao svoje mjesto u mjesnoj adventističkoj zajednici. Dvije godine proveo je proučavajući Bibliju. Njegovo je srce gorjelo da učini više, ne samo da vjeruje, već da služi, propovijeda i vodi.

Bog je otvorio ta vrata. Ravnatelj zajednica u tom okrugu prepoznao je Andrewov dar i ponudio mu odlazak na obučavanje za laike. Ako pristane, mogao bi postati pastor dragovoljac u jednom od udaljenih područja u zemlji.

Andrew je pristao i ušetao u život pun izazova, vjere i čuda. Andrewova misija ga je odvela duboko u prašumu. Neka sela su bila toliko udaljena, da je bilo potrebno hodati tri dana, prelaziti preko rijeka i spavati u grmlju kako bi se došlo do njih. Ipak, Andrew je išao naprijed, vođen samo jednom željom: podijeliti Radosnu vijest o Isusu.

Ali izazovi nisu bili samo fizički.

“Bilo je dana kada sam provodio vrijeme sa seljanima, moleći se i poučavajući ih. Neki su prihvatili, drugi su odbili. Naučio sam prijeći preko toga, ali ne i odustati.”

Duhovno protivljenje bilo je stvarno. Neke su zajednice bile sumnjičave prema adventistima, te se Andrew ponekad morao susresti s uvredljivim riječima i hladnim pogledima. Ali on je nastavio, jer tješili su ga promijenjeni životi. Vidio je ozdravljenje bolesnih, srca koja se otvaraju istini, i kako istina pušta korijen na najnevjerovatnijim mjestima.

Život misionara u džungli nije bio samo težak, već je bio i bolan. Bilo je dana kad Andrew i njegova žena nisu imali hrane, novca niti pomoći. Jedan tjedan nisu pojeli nijedan obrok. Sjedeći u kući za misionare, okrenuli su se jedinom izvoru snage koji im je preostao: slavili su Boga. Počeli su pjevati.

Usred njihove pjesme pojavio se stranac.

“Rekao nam je da pogledamo van. Nismo našli hranu, ali smo pronašli novac. Bog nas je opskrbio.”

Takvi su trenuci postali stupovi Andrewove vjere.

Godine 2012. Bog je otvorio još jedna vrata. Zahvaljujući daru jednog australskog adventističkog pilota, Andrew se upisao na Adventističku misijsku školu Omaura. Sjeća se da je ta ustanova nekada bila puno manja, ali kao i danas, služila je važnoj svrsi. Andrew je učio godinu dana, usvajajući znanje kako dijeliti biblijske istine i praktične vještine, prije nego što je bio dodijeljen da služi crkvi s više od dvije stotine članova. U samo jednoj godini njegovi su napori doveli do stotinu i dvadeset krštenja i izgradnje nove crkve.

Ipak, Andrewov najdojmljiviji trenutak dogodio se tijekom programa “PNG for Christ” (Papua Nova Gvineja za Krista), nacionalne evangelizacijske kampanje u kojoj je sudjelovao i tadašnji predsjednik Generalne konferencije Ted Wilson. U udaljenom selu u džungli Andrew je ponizno pomogao krstiti 874 novih članova Božje vječne obitelji.

To je iskustvo produbilo Andrewov poziv. Nekoliko mjeseci kasnije Bog je pružio novu priliku za njegov duhovni rast. Adventistička crkva u Papui Novoj Gvineji sponzorirala je njegov povratak u Adventističku misijsku školu Omaura na na-

prednu obuku. Ondje se priprema za svaku misiju koja ga čeka — bilo na stazi kroz džunglu, ili na gradskoj ulici.

“Pripremio sam srce da idem kamo god me Bog pošalje”, odlučno kaže Andrew. “Gdje god idem, uvijek postoji blagoslov u obavljanju Božjeg djela.”

Vaši velikodušni darovi ovog tromjesečja pomoći će Adventističkoj misijskoj školi Omaura da priprema djevojke i mladiće da dijele Radosnu vijest u Papua Novoj Gvineji. Hvala vam na vašim darovima!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Papuu Novu Gvineju na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti povezane s Južnopacifičkom divizijom: bit.ly/spd-2026.

21. ožujka 2026.

Ulični propovjednik

Papua Nova Gvineja

Peter se često pitao koji je Božji plan za njegov život.

Kad je bio dijete, njegovi su ga roditelji, oboje učitelji i kršćani, učili sve o Bogu i molitvi. Nažalost, u tinejdžerskoj dobi njegovi su prijatelji utjecali na njega da čini nešto što ga je odvučlo od Boga.

Kasnije, kad je Peter odrastao, živio je sam na obali. Počeo je ispitivati Boga zašto ga je doveo do tamo. Sljedećih sedam mjeseci molio se iznova i iznova: "Koji je Tvoj plan za moj život?"

Jednoga petka Peter je odlučio postiti uz molitvu. Umjesto da se posveti hrani, on se u potpunosti posvetio Bogu. Želio je jasan odgovor.

Oko zalaska sunca ugledao je tri mladića kako hodaju ulicom. Osjetio je glas kako šapće njegovom srcu, požurujući ga da im priđe. Poslušao je glas i predstavio im se.

"Mi smo ulični propovjednici", rekao je jedan. Peter je saznao da su njihova imena Thomas, George i Junior. Oni su bili evanđelisti koji su osjetili poziv da šire Radosnu vijest u gradovima na obali.

Peter ih je gledao kako propovijedaju svakoga dana: na ulici, u trgovini, gdje god su mogli naći slušatelje.

U subotu navečer Peter je ponovno molio Boga da mu otkrije svoj plan. Zaspao je s Biblijom na prsima i u snu vidio anđela kako mu pruža ruku i otvara knjigu na desetom poglavlju Evanđelja po Mateju.

Kad se probudio, Peter je otvorio Matej 10 i pročitao o čudesima koja je Isus učinio preko svojih učenika kada su Ga odlučili slijediti.

Petar to nije pročitao samo jednom. Čitao je iznova i iznova. Tada je čuo isti onaj tihi, blagi glas: "Ovo je moj plan za tebe."

U nevjerici, Peter je pao na koljena i zaplakao: "Tko sam ja, Bože, da si me pozvao?"

Zahvalio je Bogu na jasnom odgovoru. Poput učenika iz Mateja 10, znao je da je pozvan da slijedi Isusa i propovijeda od grada do grada kao ulični evanđelist.

Nedugo nakon toga Peter je kršten i pridružio se trojici propovjednika u njihovoj misiji. Putovao je s njima, nosio im torbe i propovijedao uz njih na ulicama.

Godinu dana kasnije, Peter je pohađao dvomjesečni tečaj na kojemu je naučio kako da kao laik prenosi vjerovanja Adventističke crkve za misijsko područje jugozapadne Papue.

Jedno od njegovih prvih zaduženja odvelo ga je u zabačeno selo u prašumi, do kojeg je trebalo tri dana hoda. Hodao je kroz jaku kišu, spavao u grmlju i preživljavao na keksima.

Tako je stigao do male adventističke crkve duboko u prašumi. Žena srednjih godina, koja je služila toj zajednici, rekla mu je da nemaju pastora. Crkva je djelovala već dvadeset i pet godina, i dugo su se molili za pastora. Pitala je Petera bi li im pomogao.

Peter je pristao i služio je kao volonter i vođa godinu dana. Tijekom tog vremena nastavio se moliti i tražiti Božji sljedeći korak za svoj život. Imao je dojam da je vrijeme da pohađa školu za službu.

Jednog petka navečer vratio se kući i zatekao crkvenog člana kako ga čeka. Predao mu je potvrdu da su mu školarina i troškovi za školu plaćeni. Peter je trebao pohađati adventističku školu za službu Omaura.

U Omauri Peter uči vještine koje pomažu crkvama da rastu fizički, mentalno i duhovno. Veseli se koristiti vrtlarstvo i stolarski rad kako bi učio članove kako da uzdržavaju sami sebe i brinu se za udovice i siročad. Hebrejski jezik mu je jako težak, ali vjeruje da uz Božju pomoć može uspjeti.

“S Bogom je sve je moguće,” kaže on. Iako još ne zna kamo će ga put dalje odvesti, Peter je odlučan slijediti Onoga koji ga je doveo u Omauru.

“Uvijek ću slijediti Njegov glas.”

Vaši velikodušni darovi ovog tromjesečja pomoći će Adventističkoj školi za službu Omaura da osposobi mladiće i djevojke za dijeljenje Radosne vijesti u Papui Novoj Gvineji. Hvala vam na vašem vjernom darivanju!

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite položaj Papue Nove Gvineje na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

28. ožujka 2026.

Čovjek s propucanom nogom

Papua Nova Gvineja

Mladić Sam živio je u susjedstvu u kojem su droge, tučnjava, prostitucija i krađe bili uobičajeni. Tako je već u ranoj dobi počeo piti alkohol, koristiti drogu i većinu svojeg vremena provoditi na ulici.

S petnaest godina pridružio se bandi. Počeo je pljačkati, krasti i prodavati ukradene stvari. Sve loše što je radio donijelo je mnogo problema njemu i njegovoj obitelji. Supruga i obitelj pokušavali su ga nagovoriti da ide u crkvu, ali on se nije zanimao za to.

Dana 19. svibnja 1995. godine policija mu je pucala u desnu nogu, pokušavajući ga zaustaviti u njegovim kriminalnim djelatnostima. Izgubio je nogu i znao je da, da je tada umro, ne bi bio spreman susresti svojeg Stvoritelja. Zato je odlučio promijeniti se.

Međutim, nedugo nakon toga proveo je tjedan dana s mladima u jednoj kući, pijući alkohol i pušeći drogu. Do tri ujutro bio je mrtav pijan i slušao je pop glazbu preko slušalice.

Usred različitih pjesama, puštena je pjesma "Jesus Take the Wheel" od Carrie Underwood. Riječi su dotaknule Sama i sa suzama u očima napustio je to društvo. Pripjev mu je stalno zvonio u ušima i doveo ga do njegovog obraćenja. Ipak, nikome nije ništa rekao.

Sljedećeg petka glas mu je stalno govorio: "Idi u crkvu sutra." Ustao je u subotnje jutro i — kako supruga ne bi znala kamo ide — izašao u svojoj uobičajenoj odjeći. Prije nego što je stigao do crkve, presvukao se u subotnju odjeću. Ta subota bila je 25. studenoga 2013. godine.

Kad je njegova supruga saznala da je prihvatio Isusa, da se promijenio i počeo ići u crkvu, bila je presretna.

Sam je kršten 19. travnja 2014. i postao član adventističke crkve u Popondetti.

Postao je misionar i 2024. godine brinuo se o novoosnovanoj crkvi u Popondetti koja je imala sedam crkvenih skupina. Godine 2025. počeo se školovati u adventističkoj školi za službu Omaura, u istočnoj visoravni, kako bi se pripremio za daljnju službu.

Sam kaže da je “jako zahvalan što je živ i što živi u slobodi”. Mnogi njegovi bivši prijatelji su mrtvi, a neki služe duge zatvorske kazne. Dobra vijest je da su, zahvaljujući Samovom svjedočanstvu, mnogi njegovi bivši prijatelji prihvatili Isusa, promijenili se i pridružili se Adventističkoj crkvi.

On je vrlo poštovan kršćanin, a čak ga poštuju i članovi bande koji nisu prihvatili Isusa. Njegova riječ ima veliku težinu među njima. Zato je bilo prikladno da Sam bude imenovan za šefa osiguranja za sastanke “PNG za Krista” u Popondetti.

Osim nekoliko pucnjeva u stražnjem dijelu mnoštva jedne večeri, nije bilo problema. Te večeri, kad je bio upućen poziv da ljudi prihvate Krista kao Spasitelja, jedan član bande rekao je svojim prijateljima: “Ne znam što ćete vi, ali ja idem naprijed prihvatiti Krista.” Njegovi prijatelji su odgovorili: “Idemo i mi s tobom.”

Zadnje večeri programa je pastor Don Fehlberg, bivši pastor za udaljena područja u Službi za domorodce i otočane u Torresovu tjesnacu pri Australskoj unijskoj konferenciji, koji je propovijedao u Popondetti, susreo je čovjeka po imenu Ronnie.

Ronnie je rekao pastoru Donu da je kršten tijekom evanđeoskih sastanaka. Ispričao mu je da je imao prilično težak život, a zatim je pokazao na Sama i rekao: “Bio sam s njim.” Pastor Don, koji je već čuo Samovo iskustvo, rekao mu je da razumije.

Sada Sam i Ronnie rade zajedno, trudeći se pridobiti duše za Isusa. Oni su snažan tim pod blagoslovom Svetoga Duha.

“Gledajući unatrag, najzahvalniji sam svojoj adventističkoj obitelji,” kaže Sam. “Bili su spremni biti drukčiji i živjeti po biblijskim načelima. Naučio sam ih poštovati više nego ikoga iz bande.”

“Iznad svega, zahvaljujem Bogu što me je naučio najboljem načinu života.”

Bog nije samo pomogao Samu da promijeni svoj život i živi na slavu Isusu, već ga sada snažno koristi da vodi druge k Isusu. Za “PNG za Krista” pripremio je 95 ljudi za krštenje!

Sam zaključuje: “Neka ovo iskustvo bude blagoslov i ohrabrenje nekom bratu poput mene. Nije važno koliko si loš; Bog te i dalje voli i brine se za tebe.”

Izvornu inačicu ovog iskustva napisao je Don Fehlberg, a objavljena je 28. ožujka 2025. u časopisu Adventist Record, službenom glasilu Adventističke crkve za Južni Pacifik. Prilagođeno uz dopuštenje.

Vaše velikodušno darivanje ovoga tromjesečja pomoći će adventističkoj školi za službu Omaura da osposobi mladiće i djevojke za dijeljenje Radosne vijesti u Papui Novoj Gvineji. Hvala vam na vašem vjernom darivanju!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite položaj Papue Nove Gvineje na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike za ovu životnu priču s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite činjenice i zanimljivosti vezane uz Južnopacifičku diviziju: bit.ly/spd-2026.

Prije trinaeste subote

- ◆ Podsjetite sve da naši misijski darovi služe kao pokloni za širenje Božje riječi po cijelom svijetu, te da će jedna četvrtina dara trinaeste subote pomoći u ostvarenju četiriju projekta u Južnopacifičkoj diviziji.
- ◆ Pripovjedač ne mora naučiti iskustvo napamet, ali bi trebao biti upoznat s točnim sadržajem.
- ◆ Prije ili nakon iznošenja koristite zemljovid kako biste prikazali mjesta u Južnopacifičkoj diviziji — otok Wallis, Papua Novu Gvineju, Salomonske Otoka i Vanuatu — koja će koristiti novčana sredstva od darova trinaeste subote.

Budući projekti trinaeste subote

Sljedećeg tromjesečja upoznat ćemo Srednju istočnoafričku diviziju, a posebni projekti uključuju:

- ◆ Veliki medijski centar s Hope Channelom, Adventističkim radiom u svijetu, središtem za evangelizaciju preko društvenih mreža i pozivnim centrom, Kinshasa, Demokratska Republika Kongo.
- ◆ Škola za medicinske sestre, Adventističko sveučilište Lukanga, Lubero, Demokratska Republika Kongo.
- ◆ Dispanzer Buganda, Burundi.
- ◆ Adventistički vrtić Merisho, Ongata Rongai, Kenija.
- ◆ Adventistički dispanzer Zanzibar, Tanzanija.

Kazalo

<i>Dragi voditelju subotnje škole</i>	3
---	---

Nova Kaledonija

Moj potpuno novi život.....	5
Bog mogega djeda	8
Životna prekretnica	11

Vanuatu

Gdje nema neuspjeha	14
---------------------------	----

Fidži

Životna služba za Boga	17
Bog me nikad nije napustio.....	21
Pozvan kroz bol	24
Dom proslavljanja	27
Od Fidžija do prve crte	30
Vraćena nada	34

Papua Nova Gvineja

Širenje Evanđelja u prašumi.....	37
Ulični propovjednik	40
Čovjek s propucanom nogom	43

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com